

Simon Lea: Megérkezők

Nem tudta, hogy vele történik-e vagy az egész világgal. A teste volt számára a világ, melyet burokként körülvevett egy másik világ, amit szemlélt, amit evett, amit ivott, ami melegítette, ami hűtötte, amiben a többiek voltak. De ilyet még soha nem érzett mint ma. Mellkasától a combjáig egyre gyakrabban feszült meg minden porcikája egy-egy röpke percre. Eleinte halványan, sejtésszerűen, mintha szellő futna át a pusztán, és kis laza homokfelhőt terelne. Gondolta, elmúlik. Lefeküdt, várt. A fájdalom jött így is. Fölállt, várt, és jött így is. Aztán, amikor már órák óta tartott, rájött, hogy ennek nem lesz vége csak úgy. Érezte, hogy el fog jönni a pillanat, amikor elviselhetetlenül fog fájni, és akkor majd *megettörténik*. Mint ahogy a vihar érkezik meg lassan. Nem tudta, milyen lesz, amikor testében csapkodni fognak a villámok, de érezte, hogy meg fog történni valahogy. Talán még az éjjel.

Délután már nem volt étvágya, s inni sem akart, pedig volt friss vize. Nem fázott és nem volt melege. Az utcazaj alig szűrődött be hozzá, noha az elmúlt napokban a szokásosnál sokkal nagyobb lett a jövesmenés. A hátsó ajtón, ahol a trágyát hordták ki, volt egy kerek luk szemmagasságban, az egyik lécben. Egy csomó helye, mely kiesett a fa párhuzamos rostjai közül. Azon nézett időnként kifelé.

Az udvarban az utóbbi napokban lovak, tevék, szamarak álltak egy-egy éjszakát. Nem sokat látott belőlük, csak amennyit a kerek nyílás engedett. A csomót annak idején szarvával kezdte feszegetni, amikor észrevette, hogy körülötte ovális fényrés van. Rásegített, meglazította és kinyomta a csomót múlt nyáron. A tevék mindig leültek, a lovak és a szamarak állva aludtak.

Fáradtak voltak, keveset beszéltek. Nemigen hallotta, mit mondanak egymásnak.

A plafon és a fal találkozásánál pókhálók voltak, tele beszótt legyekkel. Tudta, hogy a legyek miatta vannak itt, de bekerülnek a pókhálóba, és aztán nem csípi őt. Ő és a pókok jól járnak.

A tetőn zsindelek csúsztak le pár napja egy vihar alkalmával, s a gazda még nem pótolta őket. Az ácsolat lécei közt szögletesen nézett be egy darabon az égbolt. Ahogy besötétedett, már várta a csillagot. Az éjszaka egy bizonyos pontján pár napja mindig elfoglalta helyét a fekete négyszögben, majd továbbvonult. A fény végigömlött egész testén, és integetett neki. Amikor látszólag távozott, ma éjjel nem maradt utána semmi, csak az egyre erősebben belé hasító fájdalom. Tudta, hogy a csillag még a tető felett van, csak már nem látja. Bízott benne, s tudta, hogy figyeli fentről.

Hol lefeküdt, hol fölállt. Egyre nehezebben. Teste amúgy is egyre nehezkesebb lett az elmúlt hónapokban. De már egyik helyzet sem esett jól, csak eleinte. Belül pedig mozgott valami. Épp föltápáskodás közben rántotta magával egy egész testét markoló, szokatlanul erős görcs. Térdre rogyott. Félt. Fájdalmasan elbődült. Reszkető lábakkal állt föl, mert föl kellett állnia. Alatta a padlón sárga langyos cseppek, melyek belőle hullottak.

Nyílt a másik ajtó, és göndör felhőként behömpölyögtek a birkák. A pásztor mécsessel lépett be. Odament hozzá is, megnézte hátulról és kisietett. Hamarosan megérkezett a gazda, meggyújtotta a mécseseket, és minden szalmát a sarokba gereblyézett alá. Frisset tett helyette, és sokat, majd elment.

A percek egyre nyomasztóbban követték egymást.

A fájdalom perce, majd néhány hétköznapi perc. Szúnyogok repültek be a mécsek fényére. Remegő cérnahangjuk idegesítő volt most. Meglengette a farkát, hogy arrébb hessintse őket. Már csak a szúnyogok hiányoztak. Nézte, nem kerülnek-e be a pókhálóba végre. Hirtelen úgy érezte, jobb azoknak a beszótt legyeknek a pókhálóban, mint most neki. Azoknak már csend a világ, és megállt az idő. Őt pedig egyre csak őrli.

A birkák kíváncsian nézegették. Közben vacsoráztak. Kedves arcuk ütemesen mozgott ahogy ropogtattak. Egy öreg anyajuh végül odajött, mögé került és így szólt:

- Lefelé néznek a talpai. Rendben lesz.

Ez szíven ütötte. A mozgót látja az anyajuh. Jaj, ki mozog benne, s miért gyötri? Hova igyekszik, s miért az ő kínjai árán? Ki fog tán robbanni belőle, s ő ettől ki is fordulhat... kifordul a világ, és aztán hol lesz ő? Nem lesz többet olyan, amilyen addig a pillanatig volt.

A fájdalom mellé már egy feszítő érzés is érkezett. Amikor a fájdalom elcsöndesült, a feszülés megmaradt. Ez ijesztő volt. A birkák abbahagyták az evést, és érdeklődve szemléltek. Ők nem féltek, nem aggódtak, csak vártak.

Az udvarba újabb szamarak érkeztek. Fáradtan itták a kútvizet a vályúból. Úgy álltak, mint szürke árnyékok, kiknek egyik oldalát néhány fáklya narancsos fénye aranyozza be. A mélykék égbolt előtt a fák fekete lombcsipkéi lassan bemozdultak és meginogtak. Kis légáramlat szökött be a foghíjas tetőn és az ajtóréseken. Megrebbentek a mécszlángok, és a körülöttük falra telepedett szúnyognyájak felszökkentek a levegőbe egy kis időre.

Amikor ismét előntötte a hústépő fájdalomhullám, különös vágya támadt. Meg akarta feszíteni magát, és egész belsejével nyomni hátrafelé. Így is tett. Érezte, hogy közben vissza kell tartania a lélegzetét. Eggyé vált minden élőlényel, aki valaha is átélte ugyanezt. Belépett a lüktető élet szivárványszínű, örök áramába. Testét alagútként érezte maga körül, mintha ő maga lenne a mozgó, aki ki akar rajta keresztül lépni a testet öltöttek közé. A természet adott egy perc pihenőt, addig csak pihedett. Már nem tudott sem lefeküdni, sem fölkelni, így állva maradt. Megvetette lábait és várta a következő villámcsokor támadását. Jött. Nyomott visszafojtott lélegzettel, és figyelte a feszülést. A birkák hol mögé néztek, hol a szemébe. Kissé nyugtalanabbak lettek. Némelyik ismét enni kezdett, majd fölnézve figyelte tovább. Az utolsó nekirugaszkodás már szinte nem is fájt. Boldog volt, hogy nyomhat, és ragyogó fényfolyamot érzett maga körül. Minden csepp erejét összeszedve, lélegzete elakadásáig haladt a zivatarban, mely föloldódott a csillámló áramlatban.

Hirtelen valami földre zuhant a háta mögött. Hosszan és tompán puffant. Vörös tócsa szivárgott a szalmaszálak közt hátsó lábai körül. Teste megkönnyebbült. Újra szabadon lélegzett. Kifordult vajon? Olyan-e még, mint volt? A birkák mozgolódtak, nyakukat nyújtogatták, hogy jobban lássanak.

Lassan megfordult. A friss szalmán, a padlón egy lucskos kis test feküdt. Lehajolt hozzá. Ahogy orrával megérintette, beszívta párás melegét. Egy csöpp arc. Mint az övé, csak kisebb. Szájával akarta érezni a vonásokat, a formákat. Ahogy hozzáért, nyalni kezdte. Nyelvén érezte a szemecskéket, a fülecskéket, az orrocskát. Az arc formája örökre beleégett, a lényé része lett. Tovább nyalogatta a nyaka felé, majd az egész kis

testet megtisztította, aki mocomorogni kezdett.

- Szép kislány! - rikkantott az öreg anyajuh. A birkák rendezetlenül hullámoztak. Lelkük köszöntötte az újonnan érkezőt.

A gazda és a felesége ekkor álltak meg az ajtóban. Mosolyogva, óvatosan, megilletődötten jöttek oda hozzájuk. Leguggoltak, és szemügyre vették a borjút. Csak a köldökzsinórt vágták el, egyéb teendőkre nem volt most idejük, mert a fogadó vendégeit kellett kiszolgálniuk. A mécseseket eloltották, s a sötétséggel együtt mintha a csend is megérkezett volna. Elcsöndesültek a juhok, sorban álomba merültek.

Megadóan lerogyott az alomba, és oldalára dőlve pihent. Távolról még egyre ritkulóan beszüremlett némi emberi hang, patkók koppanása, szekérnyikorgás. Aztán már csak a tücskök ciripelése, a sötétség békésen és szelíden hullámzó hangszőnyege. A szalma zizzenéséből érezte, hogy a borjú megmozdult és keresgélni kezdett. Megemelte fejét, felé fordult, de nem látta igazán. Hasa alatt érzett egy különös, ritmikus érintést. Kis idő után észrevette, hogy tőgye már nem feszül annyira, de belül ismét fájt valami. Végül kimerültsége legyőzte, és álomba ringatta.

Hajnalban, szürkületkor a pásztor jött a juhokért. Lassú mozdulatokkal nyitotta az ajtót, nem sürgette az állatokat. Szép sorban kísétáltak. Kifelé menet odapillantottak a megszáradt szőrű, selymes borjúra.

Reggel a gazda kitárta az ajtót, hogy átjárja az istállót a napfényillatú levegő. Egyik kezében hozott egy vödört, másik kezével pedig a hátán lévő zsák száját tartotta. A zsákból friss szénát szórt a vályúba, a vödörből pedig bükkönyt és lóbabot öntött hozzá.

Megsimogatta a borjút, aki próbált ráállni reszketeg kis lábaira. Homloka közepén a szőre margarétaszerűen terült szét, még kedvesebb ábrázatot kölcsönözve a bágyadt arcnak. Seprűs szempillái alatt ragyogtak a hatalmas, tiszta szemek. A rózsaszín orr és száj már szinte rutinosan találta meg a tőgyet. A gazda megnyugodva látta, hogy a borjú szopik rendesen. Összetakarította a véres szalmát a padlóról. Talicskába szedte. Kinyitotta a lukas ajtót, és ki akarta tolni a szennyest, amikor a talicska régóta repedt fája eltörött, és a kerék kiesett. A gazda a fal mellé állította a kereket, a talicskát pedig kihúzta az udvarra.

A félig nyitott ajtón át nem látszott, hová borította gazdája a szalmát, de végre megint látta az udvart. A gazda pedig a kapuhoz ment, s egy szekeret engedett be. A szekeret húzó szamarak fáradtak voltak. Együttérzően oda is szólt nekik:

- Mióta jöttök?

- Két teljes napja! Messze északról indultunk. - felelte az egyik.

A gazda kikötötte a szamarakat a hámból, és az udvari vályúhoz vezette őket. A bakról fiatal férfi szállt le. Érződött rajta, hogy megviselte az utazás. De ez eltörpült az aggodalom mellett, mely ott kavargott fekete szemeiben, és ez az a fajta aggodalom volt, ami megsokszorozza egy férfi erejét. A szekér hátuljához ment, ahol fiatal nőt készült lesegíteni. A nő hirtelen férje vállába markolt, és lélegzetét visszafojtva összegörnyedt. A következő pillanatban víz folyt a lábain, ami az udvar porában sötétebb foltta terült. A férfi átölelte a nőt, amíg a gazda segítségért szaladt.

A gazdasszony szalmabálákat halmozott az istálló

szabad felébe, és zsákokkal borította be. Leterítette birkabőrökkel és puha lepedőkkel. Fölrázott egy nagy párnát, s a közepébe tett egy kisebbet is. Egy ládára tiszta kendőket pakolt, s elment egy teknőért. A fiatal férfi a hátsó ajtón át karjaiban behozta feleségét, és a rögtönzött ágyra fektette.

A gazda használható talicska híján a vasvillával hordta be a friss szalmát, majd becsukta a hátsó ajtót, s rátolta fölül a reteszt. A gazdasszony egy korsó vizet hozott be és két kupát.

Ez a nap is fájdalmakban mérte a maga idejét. De már nem az ő fájdalmai voltak, hanem a törekeny természetű fiatal asszonyé, aki az ágyon feküdt.

Túl volt minden ijedtségén, s alig várta, hogy az elaluszkaló borjú rendre megébredjen, és szopni kezdjen. A szúnyogok és a legyek már nem zavarták. Hosszasan elnézte a pókokat, amint elfognak egy-egy legyet és lebirkózzák, megkötözik.

Ahogy így feküdt, s felfelé nézett, a tető lukas részén az ég kékje fakulni látszott. Távoli mennydörgés jelezte, hogy lesz még szürkébb is. A férfi megszorította felesége kezét, és kisietett. A gazdával tért vissza, aki ismét kinyitotta az udvar felé vezető ajtót. A fal mellé fektetett lajtorját kivitték. A férfi szerszámokat szedett elő a szekérből. A szamarak az udvaron a kút mellett pihentek.

A mennydörgés közelebbről hallatszott már. Mintha hosszú pincelépcsőn kövek gurulnának le. Olyan mélységbe, hogy mire leérnek, elhal a hangjuk.

A férfi a tetőn volt. Kalapálni kezdett. Hamarosan eltűnt a szürkésfehérre fakult ég szögletes arca a plafonon. Az eső nem fog beesni, de mi lesz ha jön a

csillag? Nem tud benézni rájuk. Azért biztosan átlát a tetőn, és szemmel tartja őket.

A munka végeztével a férfi visszaült felesége mellé, akinek finom kis testét egyre sűrűbben rántották össze a görcsök. Jobb kezével az egyik leterített szőttesszelét markolta, bal kezével pedig férje kezét feszítette. A férfi napbarnított, erős karján kidagadtak az izmok. Szó nélkül nézte felesége arcát. Bízott benne, hogy nem fog félni, és minden úgy történik, ahogyan történnie kell.

A zivatar végül távolabb vonult el, éppen hogy csak bekopogtatott esőcsepp-ujjaival a tetőn. A levegő párásabb lett. Az ajtó fölötti pókhálón apró harmatcseppek jelentek meg.

Ahogy az asszonyt és a férjét nézte, halványan csillogó áramlást vett észre körülöttük. A gazda felesége koradélután egy öreg bábával jött vissza, aki megnézte a fiatalasszonyt. Leült mellé és a hasára tette a kezét. Figyelte, mennyi idő telik el két fájás közt. Beszéltek. A férfi körül az addig zöldes áramlás piros foltokkal vegyült. Megint kinyitatta a gazdával a hátsó ajtót, és szerszámokat hozott a szekérről. Minden idegességét a fúrészelésben, reszelésben igyekezte levezetni, és kijavította a talicska törött tengelyfoglatát. Visszatette a kereket. Körülnézett, és a sarokban álló repedt sajtárt vette kezelésbe. A fejőszék kilazult lábát is visszakalapálta a helyére. Majd' szétvetette az erőt, melyet az idegőrlő várakozás szított benne.

A bába visszajött, amikor már alacsonyabban állt a nap, a gazdasszony pedig forró vizet hozott egy edényben, és a teknőbe öntötte. A fiatalasszony körül sűrűbben kezdett hullámozni a fénylő áramlás. A bába felhajtotta a fiatalasszony ruháját. Egyik térdét ő fogta, a másikat a gazdasszony. A férfi jobbával megtámasztotta

felesége vállait hátulról, bal kezével pedig keblére ölelte a fejét, és arcát simogatta.

Az esőt leszámítva olyan volt ez a nap, mint a tegnapi. Megisméltődött minden. Részvétellel figyelte az asszonyt, aki egyre jobban szenvedett. Igyekezett minél több nyugalmat és vigasztalást árasztani felé. Tudta már, mi fog történni vele, s hogy utána neki is minden jó lesz. Ő is megkapja hamarosan a maga arcocskáját, aki ránéz, és örökre az övé marad. Emlékezett rá, tegnap hogyan tartotta vissza lélegzetét és hogyan nyomott. Egy felhőbe gyűjtötte az érzéseket, és ezt a felhőt küldte a fiatalasszonynak. Néhány rettenetes perc után fény öntötte el az istállót, és csecsemősírás hallatszott. A fiatalasszony megkönnyebbült, és sóhajtva a párnákba hanyatlott. Férje szelíden törölgette a homlokát. Az öregasszony megfürdette a gyermeket a teknőben, megtörölte, és a finomabb fehér gyolcsokba bugyolálta. A gyermek körül halvány, aranyló ovális foltok jelentek meg a levegőben. Beragyogtak az esteledéstől sötétülő falakat, a sárga szalmát. Az öregasszony a gyermeket anyja kezébe adta, aki úgy ölelte magához, hogy egymás szemébe nézhessenek.

A férfi könnyes szemmel nézte őket. A gazdasszony mécseseket gyújtott. A borjúnak szánt kis vályút kibélelte birkabőrrel, az ágy mellé húzta, majd két tányér ételt hozott a házaspárnak.

Az este gyorsan ereszkedett alá, és nyugalmat hozott. A levegő megfrissült, a szél elült. Időtlen békesség telepedett a falak közé. A fiatalasszony is szoptatta a gyermekét, és a borjú is szopott. Amikor a gyermek édesen elaludt, a férfi gyöngéden a vályúba fektette, hogy felesége nyugodtan tudjon pihenni.

A csöndet a kolomp hangja törte meg. Nyílt az

ajtó, s beözönlöttek a birkák. A pásztor viszont nem egyedül érkezett. Vele jöttek néhányan a többiek közül, akik éjjel is kint tartották nyájaikat a domboldalakon. Amint meglátták a házaspárt és a csecsemőt, óvatosan, megrendülten lépkedve körbeállták a gyermek fekhelyét. Szótlanul nézték a pirosas, elnyugvó kis arcot, az ökölbe zárult apró kezeket. Némelyiküknek mozgott a szája, hangtalanul imádkoztak. Aztán szótlanul, sorban elmentek.

Hajnalban zajokra ébredt. A borjú már talpon volt, így ő is föltápászkodott. Már világos volt, így hát kinézett a lukon. Az udvarban tevék álltak. Mindegyik tarka szőttesekkel volt leborítva, faragott nyergekkel, arany, indigókék, bíbor, sáfránysárga bojtokkal. Egyikük egész közel került az ajtóhoz.

- Mióta jöttök? Honnan jöttetek? - kérdezte a tevét.

- Hetekkel ezelőtt indultunk. Hatalmas sivatagokon és városokon át jöttünk. Néhányan embereket viszünk, a többiek vizet és ennivalót cipelnek. Nappal pihentünk és éjjel mentünk. Nem maradunk itt sokáig.

Az ajtót a gazda nyitotta ki, de az utazók léptek be elsőnek. Gazdagon öltözött férfiak. Körülnéztek és ahogyan a pásztorok tették az este, ők is csendesen lépve mentek az ébren nézelődő gyermekhez. Faragott, aranyveretes ládákat tettek a földre. A levegőben gyanták illata kezdett terjengeni.

A pásztor ekkor érkezett a kis nyájért. Az utazókat látva megállt, és még egyszer hosszan megnézte a gyermeket. A birkákat csöndesen, sürgetés nélkül tessékelte ki.

A feldíszített tevék, miután ittak a kút vizéből, s

gazdáik megtöltötték a vizestömlőket, ringatózva lépdeltek ki a kapun.

Aznap még többen meglátogatták a kisiút. Útravalót hoztak, amit a fiatal férfi elpakolt a szekérbe. Indulni készültek, nem maradhattak tartósan ezen a kényelmetlen helyen. Amikor utoljára volt nyitva az udvari ajtó, a férfi karjaiba vette feleségét a gyermekkel, és föltette őket a szekérre. Hámba fogta a szamarakat, majd visszasétált az istállóba. Búcsúzóul megsimogatta a kisborjú fejét.

A szekér után becsukódott a kapu. Ez már csak a lukon át látszott. Ismét kettesben voltak. A gyanták illata még ott lebegett körülöttük.

Nézte a borjút. S ahogy nézte, testét kellemes áramlatok járták át, új és mégis ősréginek tűnő érzések. Ki ez itt tulajdonképpen, és ki küldte neki? Mintha mindig is ismerte volna ezt a kis arcot. Mostantól ketten vannak. Együtt lesznek majd a legelőn, út közben, és itthon.

Vele történt, nem az egész világgal. Ez a kis arc lesz élete értelme, amit elég nézni naphosszat, és megszűnik minden, ami nem lényeges. Az pedig őt fogja nézni, belőle táplálkozik, tőle tanul, nyomában jár. Ők ketten lesznek a kis világ, melyet burokként körülvesz egy másik világ, amit szemlélhetnek, amit megesznek, amit isznak, ami melegíti és hűti őket, amiben a többiek vannak. Ilyen szépet még soha nem érzett mint ma.